

Tasavallan presidentin vastaanotto ja konsertti [Tampere-talossa 6.12.2013](#)

Sotaleski Mirja Julkusen saattajan, tytär sotaorpo Marja-Liisa Lehtisen kokemaa.

Me, äitini Mirja Julkunen ja minä olimme yllättyneitä saadessamme kirjeen tasavallan presidentin kansliasta. Kirje sisälsi kutsun Tampere-taloon tasavallan presidentin itsenäisyyspäivän juhlatilaisuuteen.

Äitini oli kutsuttu Kaatuneitten omaisten mandaatilta. Äitini on sotaleski ja minä hänen saattajakseen kutsuttu, olen sotaorpo. Emme meinanneet uskoa asiaa, mutta pakkohan se oli kun oli kutsut kädessä.

Kyllä se aiheutti tietenkin pientä paniikkia, miten sinne pukeudutaan.. Sehän meillä naisilla on heti mielessä.

Äitini pukuasia ratkesi aivan itsestään. Sisareni on tehnyt äidilleni vuosia sitten syntymäpäivälahjaksi

Hämeen kansallispuvun. Mikä olisi parempi juhlapuku arvokkaaseen tilaisuuteen.

Jo Tampere-talolle pääsy oli tosi vaikeata. Piti näyttää kutsua poliiseille jotta pääsimme kääntymään oikeaan suuntaa katujen risteyksissä. Kolme eri kertaa piti kutsua näyttää poliiseille ennen kun olimme punaisen maton päässä. Sitten oli jo otettava henkilökortit esille. Ilman niitä ei päässyt eteenpäin. Ovella oli sama toiminta, henkilökortit ja kutsukortit tarkastettiin. Sitten päästiin sisälle Tampere-taloon.

Heti sisään päästyämme meitä lähestyi kohtelias kadetti, joka kertoi huolehtivansa äidistä ja ohjaavansa meidät odotustiloihin. Äitini vaihtaessa kenkiä jalkaansa hän sanoi kadetille, että voisitko laittaa nuo

kengännauhat kiinni. Kadetti kumartui polvensa varaan ja solmi äidin tanhukenkien nauhat.

Siitä kadetti opasti meitä hissille jolla menimme toiseen kerrokseen odotustilaan. Sinne opastettiin myös

sotaveteraanit. .Meillä oli mahdollisuus istua siellä ja nauttia virvokkeita ja pieniä täytettyjä leipiä. Televisiotoimittajat Piia Pasanen ja Juha-Pekka Rantanen kiersivät odotustilaa ja haastattelivat veteraaneja ja tulivat myös meidän kohdallemme. He haastattelivat äitiä, kysyivät nimen ja paikkakunnan ja kysyivät kansallispuvusta ja siinä myös mainitsin olevamme sotaleski ja sotaorpo, emme sotaveteraaneja.

Meitä opastettiin myös miten käyttäydymme kun tervehdimme presidenttiparia. Kehoitettiin sanomaan

vain nimi ja paikkakunta. Äitini oli ajatellut sanovansa presidentille, että voimia ja niin hän sitten sanoikin.

Presidentti, kuullessaan äidin nimen, sanoi lukeneensa jotain äidistä. Kerroin, että hän on sotaleski.

Presidentti sanoi, että ahaa..rouva Julkunen istuu kahvitilaisuudessa hänen pöydässään.

Siitä sitten kävelimme odotustilaan ja saimme nauttia shampanjaa ja pientä muutakin purtavaa. Olimme saaneet juhlakonserttiin paikkaliput ja tiesimme istuvamme kuudennella penkkirivillä. Ja aivan keskellä salia. Seurasimme, että saliin meni jo joitakin istumaan ja tiedustelimme airuelta voisimmeko siirtyä saliin. Ja niin menimme rauhassa kävellen istumaan ja saimme rauhassa katsella kättelyä valtavalta skriiniltä. Airut tuli äidille kertomaan, että hän istuu presidentin pöydässä kahvitilaisuudessa ja heti

konsertin loputtua hänen pitäisi "ottaa" käytävältä kadetti joka saattaa hänet kahvitilaisuuteen
Nautimme suunnattomasti juhlakonsertista. Esitykset olivat upeat ja kun lapsien kuorot lauloivat
Finlandian

kynttilät käsissään .tunne nousi niin korkeaksi ainakin meillä, että nenäliinaa tarvittiin.

Suosionosoitukset

olivat mahtavat ja ihmiset nousivat seisomaan taputtaessaan.

Kadetin kanssa äiti sitten lähti kahvitilaisuuteen ja minä saattajana menin meille osoitettuun
pieneen Aaria-saliin jonne oli katettu kahvipöytä meillekin. Meillä oli mahdollisuus ottaa puna- tai
valkoviiniä tai kahvia .

Lisäksi oli tarjottimet täynnä ihania tarjottavia. Ne olivat samoja joita Sorsapuistosalissa tarjottiin.

Lisäksi pöydässä oli pieniä makeita herkkuja, lusikkaleipiä, piparkakkuja ja suklaakaramelleja.

Istuimme saattajat siellä ja nautimme tarjoilusta ja saimme taas monitorista katsella juhlahumua
ympäri Tampere-taloa.

Kadetit tulivat meille kertomaan kahvitilaisuuden loppumisesta ja lähdin äitiä vastaan. Äiti olikin jo
ovella tulossa ja kysäisi että mitäs nyt. Kerroin, että voisimme nyt mennä sinne Sorsapuistosaliin
jossa

olisi lisää tarjottavia ja paljon väkeä. Äiti tuumasi, että eiköhän me jo lähdetä kotiin. Niin
siirryimme vaatenaulakoille ja soitin puolisoni meitä hakemaan.

Siinä kyytiämme odotellessa näimme paljon lehdistä tuttuja henkilöitä myös jo lähtevän pois.

Kyllä tätä tilaisuutta on käyty läpi ystävien ja tuttavien kanssa ja yhteenvetona voisin sanoa
sen olleen uskomaton elämys jota meidän perheessämme varmasti muistetaan vielä vuosia
jälkeenpäin.